

Inhoudsopgave

Inleiding	9
Mijn verhaal	11
1. Het besluit	18
Interview Bammes - Een grote hond in een klein jasje	29
Interview Katinka - Señorita met temperament	35
2. De aanschaf	40
Interview Veerle - Onafhankelijke ontdekkingsreiziger	62
3. De eerste kennismaking	68
Interview Bobbie - Hond kiest baas	79
Interview Dorus - Derdehands soulmate	84

4. Wat heb je nodig?	89
Interview Kokkie - Van angstige opportunist tot allemansvriendin	120
Interview Dribbel - Diamant bij gevonden voorwerpen	125
5. Welkom, nieuwe vriend!	131
Interview Boy - Stralende survivor	143
Interview Dora - Schoonheid van Kreta	149
6. Aan de slag	154
Interview Borre - Onvoorspelbaar gelukkig	185
7. Voor een mooi en gelukkig leven	191
Interview Laika - Toeval bestaat niet	222
8. Werken in het asiel	227

Inleiding

Daar sta je dan, buiten het hek van het asiel.

Het is je zojuist gelukt om een of meerdere honden een nieuw thuis te bieden. Je hebt een verwaarloosde herder, een slecht opgevoede jack russell, een veel te dikke labrador, een uit zijn krachten gegroeide shar pei of een arme bastaard van wie de baas is overleden weten te redden van een langer verblijf achter de tralies.

Verwachtingsvol staart je nieuwe hond je aan. Wat gaan we doen, baas? Mag ik met je mee, vrouwtje? Ook voor hem of haar is het spannend, want wat gaat er nu weer allemaal in zijn bewogen leventje gebeuren?

Je aait je kersverse maatje nog eens over zijn kop en je stelt hem gerust. Maar vanbinnen voel je je net zo nerveus. Wat als het niet lukt? Zal het wel klikken met de andere mensen in huis? En hoe zit het met de kinderen? In de 'gebruiksaanwijzing' van je hond stond immers dat er tijdens zijn verleden nogal wat voorgevallen was. Wat staat jou te wachten? Wat staat je hond te wachten? Moet je op een cursus? Kan die oudere hond nog wel een dierenverzekering krijgen? Moet je belonen of straffen? En kan je hond straks wel alleen thuis zijn omdat hij zo'n verlatingsangst heeft? Allemaal vragen waarop je plotseling het antwoord niet meer weet, zelfs al heb je alles nog zo goed voorbereid.

Je opent de achterklep van de auto. Alsof het nooit anders is geweest, springt Wodan, Sarah, Dingo of Noushka achterin. Weer die vragende blik, weer een voorzichtige kwispel. Ondanks de twijfel die je zojuist even voelde, weet je ineens: we gaan ervoor. We gaan het samen doen. Dat heb je zo beloofd en dus zal je het ook waarmaken, zo

knipoog je ter geruststelling. Je nieuwe hond zucht tevreden. Terwijl je de auto start en wegrijdt, legt hij zijn kop op zijn voorpoten of kijkt hij nieuwsgierig uit het raam. Samen gaan jullie het nieuwe avontuur tegemoet. Een avontuur vol mooie wandelingen, hechte vriendschap en fanatieke spelmomenten. Misschien gaan jullie sporten of hondenshows lopen, misschien gaan jullie 'alleen maar' genieten van elkaars gezelschap. Alles is mogelijk, de weg ligt nog open.

Dit boek is een steuntje in de rug om je te helpen bij het avontuur dat jullie aangaan. Met tips voor als die twijfel terugkeert of als je het gewoon even niet meer weet. Met manieren om het leven voor jullie zo leuk en optimaal mogelijk te maken. Met verhalen van ervaringsdeskundigen, en dat zijn er veel. Zoveel baasjes zijn eerder de uitdaging aangegaan om een asielhond een gouden mandje te bieden en met succes! Hun praktische tips zijn onontbeerlijk en elke keer weer anders. Iedere hond is immers uniek, net als zijn baas.

Ik hoop dat je veel plezier zult beleven aan de hondse verhalen in dit boek. Ook hoop ik dat je je voordeel kunt doen met de adviezen en dat je daaruit methodes kunt kiezen die het beste bij je passen. Maar vooral hoop ik dat jullie heel lang en vol mooie belevenissen van elkaars gezelschap mogen genieten. Zodat je later kunt zeggen: "Die twijfel was nergens voor nodig. Als ik een ding zeker weet, is dat ik het zo weer over zou doen!"

Marian Werkman

Noot: Voor het gemak van de lezer heb ik het bij de hond over 'hij'. Uiteraard kan daarvoor ook 'zij' ingevuld worden. Daarnaast houd ik voor de schrijfwijze van hondenrassen de officiële spelling aan: alle soortnamen zonder hoofdletter, behalve wanneer het om afleidingen van aardrijkskundige namen gaat, zoals in Duitse herder.

Mijn verhaal

Honden. Al toen ik heel klein was had dit woord voor mij een magische klank. Ik wilde er alles over weten en alles over lezen. Het liefst dook ik in een hondenmand om vriendschap te sluiten, en brokken delen met de hond van mijn ouders vond ik geen enkel probleem. Bij het rondgaan van de klassen op mijn verjaardag vroeg ik stevast om een kaart met een hond erop. Ik plakte de kaarten in een schriftje en schreef er allerlei wetenswaardigheden onder, zoals het ras en de karaktereigenschappen. En toen ik op zesjarige leeftijd mijn eerste verhaaltjes schreef en illustreerde, waren de hoofdpersonen twee honden. Ik bleef maar zeuren om een eigen hond en ik wist zeker: later gaan viervoeters deel uitmaken van mijn leven.

In het jaar tweeduizend was het zover. Op de lokale kabelkrant zagen mijn man Marco en ik een oproep van het dierenasiel. Er werd nog voor de kerst een thuis gezocht voor een dominante en energieke parson jack russell. Omdat hij lang in het asiel had gezeten en de herplaatsing was mislukt, kwam het er nu op aan. Deze keer moest het lukken. Er werden wel wat eisen aan de baas gesteld. Geen kinderen was een belangrijke voorwaarde. Stevig in de schoenen staan was eveneens noodzakelijk. En veelvuldig aanwezig zijn, aangezien de hond ernstige verlatingsangst had. Dat was niet zo verwonderlijk. In het asiel hoorden we dat Maus, zoals de jack russell heette, al zo'n vier maanden eenzaam in zijn hok zat te wachten op een geschikte baas. Later bleek zelfs dat hij al in januari van dat jaar naar het asiel was gebracht, vlak na de millenniumwisseling waarbij hij zijn eerste eigenaar tijdens het vuurwerk had aangevallen en verwond. De persoon die hem in maart ophaalde, kon niet omgaan met zijn felle gedrag; Maus zou zijn tanden hebben laten zien tegen een van

de kinderen. Een bijtende en onvoorspelbare hond was niet wat die baas wenste. In het asiel kenden ze hun pappenheimer ook. Hij kon niet samen met andere honden in een kennel en hing in de broekspijpen van een medewerker tijdens de eerste kennismaking. Maus reageerde enthousiast toen hij ons zag, we voelden meteen een klik. Wij wilden hem graag die laatste kans geven en konden het niet over ons hart verkrijgen om hem daar achter te laten, in de wetenschap dat anders ‘het onvermijdelijke’ zou gebeuren. Eerst moest Maus nog herstellen van een zware infectie en daarna mochten we hem ophalen. Nog altijd zie ik voor me hoe Marco twee weken later samen met Maus langs de bomenrij vlak voor onze straat liep. Alsof het nooit anders was geweest hadden ze de lange route van het asiel naar zijn nieuwe thuis gelopen. Maus kreeg meteen zijn vuurdoop: een eind wandelen, de rivier over varen met de pont en wéér een nieuwe baas die hij moest volgen. Hij was onderweg een beetje misselijk geweest, had gespuugd. Geen wonder, het was reuze spannend voor hem. Thuis viel hij als een blok in slaap in zijn warme mand, helemaal vol van alle indrukken die hij had opgedaan.

De weken daarop liet Maus zijn ware karakter zien: enthousiast, ondernemend, een echte knuffelaar en een hond met veel initiatief. Maar ook argwanend, angstig, dominant en snel agressief. Om het minste geringste vloog hij in de verdediging. In de buurt van kinderen kon hij al helemaal niet zijn. Het liep af en toe de spuigaten uit. Toen hij op een middag boven op de leuning van de bank hard naar ons gromde was de maat vol. De hele verdere dag besloot ik hem te negeren, ik deed alsof hij lucht voor me was. Het viel niet mee, het was heel moeilijk om vanuit mijn ooghoeken te zien hoe mijn hond bijna voor me kroop en zich steeds onderdaniger hield. Toch weigerde ik te reageren en hem aandacht te geven.

Het hielp, vanaf die dag begreep Maus wie de leiding had. Het leek of er een last van hem afviel. Voortaan hoefde hij niet zelf meer alles te regelen, zoals hij blijkbaar altijd gewend was geweest. Zijn angstagressie temperde, hij voelde zich veiliger, raakte meer ontspannen en wandelde met zichtbaar plezier over straat. Ik zal niet licht vergeten hoe Marco en ik na een dagje dierentuin terugkwamen bij mijn schoonouders, die op Maus pasten. In de tuin waren de jonge kleinkinderen aan het spelen met Maus! Het ging goed, ze hadden de grootste lol en Maus gedroeg zich prima. Dit was een emotioneel moment, we hadden echt iets overwonnen.

Boekbespreking

Maus

We werden de beste vrienden, gingen overal samen naartoe. Met de trein, boot of achter in zijn mand op de fiets, Maus vond het allemaal geweldig. Hij ging zelfs mee naar mijn vader die in het verpleeghuis lag. Bij binnenkomst zette de verpleging een grote bak water voor hem neer. Een welkome verfrissing na de boottocht waarbij Maus prinsheerlijk onder onze stoelen lag te kijken naar al die zomers geklede mensen. En op het symposium in Zandvoort aan zee waar Marco een prijs in ontvangst mocht nemen voor een van zijn verhalen gedroeg onze hond zich twee uur lang voorbeeldig. Alleen toen de baas naar voren mocht komen, hoorde ik een licht geloei. Alle gezichten draaiden mijn kant op. Ik legde uit dat het prima met me ging en knikte lachend naar mijn jack russell. Bijna niemand had gemerkt dat er ook een hond tussen de schrijvers zat. Dat Maus graag voor in de zaal bij zijn baas wilde zijn en nog even geduld moest hebben voor ze weer herenigd zouden worden, vond ik logisch. Zijn band met ons was onverbreeklijk geworden!

We hielden ontzettend veel van Maus en beseften hoe bijzonder zo'n vriendschap met een asielhond is. Ik besloot zijn verhaal op te schrijven, als herinnering aan al die gedenkwaardige, ontroerende, gekke en mooie momenten. Maar ook om te laten zien dat een getraumatiseerde hond nog heel goed een prima leven kan krijgen. Misschien zouden andere mensen het ook aandurven om zo'n hond te adopteren. Dat leek me geweldig. En zo verscheen het boek Meneer Maus, dat binnen enkele jaren gevolgd werd door Meer Maus. De boeken waren veel lezers tot steun, er volgden artikelen in allerlei kranten en tijdschriften, Maus maakte zelfs zijn televisiedebuut.

Toen kwam de dag dat wij het moeilijke besluit moesten nemen om Maus te laten gaan. Het was welletjes geweest. Onze trouwe vriend was al een poosje ziek, hij voelde zich zichtbaar niet meer prettig, zijn leventje was helemaal op. Heel kalm is hij op zestienjarige leeftijd in zijn mand in zijn eigen vertrouwde omgeving ingeslapen. Onze boef, pappelwap, ouwe reus en filmster zou nooit meer blaffen, rollebollen, dansen of rare stunts uithalen. Ons verdriet was onbeschrijflijk, ik wist niet dat het fysiek pijn kon doen om zo'n trouwe vriend te moeten missen.

De dagen daarop moesten we veel regelen. Natuurlijk hadden we het er al eens eerder over gehad of we weer een nieuwe hond zouden ophalen. En zo ja, wanneer is dan het

juiste moment? We kregen kaarten, telefoontjes, mails. Op dat moment drong pas goed tot me door hoeveel impact het verhaal van Maus had gehad. Niet alleen ons leven, ook dat van zijn fans en vrienden had hij op een positieve manier beïnvloed. Twee baasjes hadden zelfs hun asielhond naar hem vernoemd. Van verschillende mensen hoorden we dat het moment om een nieuwe hond te kiezen, nooit van tevoren bepaald kon worden. We zouden altijd het gemis blijven voelen, ook als we tien jaar wachtten.

Anderhalve week later brachten we spullen die Maus nooit had gebruikt, naar het asiel. Een paar gloednieuwe bedjes, dekens, wat speel- en eetgerei en enkele riemen en halsbanden. Wij konden er niks meer mee en daar hadden ze het materiaal zo nodig. Omdat we op de website van het asiel een jack russell hadden gezien die een beetje op Maus leek, wilden we graag even bij haar hok kijken. “Zomaar, hoor. We zijn er nog niet aan toe, maar we zijn wel nieuwsgierig.”

De asielmedewerkster liep met ons mee door een lange gang, naar het eerste hok, op de hoek. Daar zat ze: Dora, een ongeveer tienjarige jack russell met prachtige ogen, een guitige blik en boordevol energie. Er gebeurde iets raars. Dora keek ons aan, likte onze handen en sprintte naar haar mand. Pontificaal rolde ze zich al proestend en niezend op haar rug om haar blijdschap te laten blijken. Nadat ze terugkeerde naar het hek staarde ze ons vrolijk en verwachtingsvol aan, alsof ze op ons had zitten wachten. Net als bij Maus was er dat niet te beschrijven contact, die wonderlijke klik. Dat kon toch niet? Begon alles zich nu te herhalen? Zoiets maak je toch maar één keer mee met een hond? Ik probeerde de gedachte van me af te schudden, keek naar al die andere honden in hun hokken die zo hard hadden geblaft, maar nu muisstil voor de tralies zaten. Marco raakte helemaal ontroerd. Kwam dat door die leuke dame? Of zou dat misschien komen doordat we Maus nog zo misten? Vast!

Op de terugweg voelde ik me verdrietig. Telkens dacht ik aan de teleurgestelde blik van Dora omdat we haar hadden achtergelaten. Ze had duidelijk verwacht dat ze mee mocht, ze keek verbaasd en verward toen we wegliepen, haar ogen minder stralend, haar kopje scheef, haar oren onzeker naar achteren. De hele verdere week moest ik daaraan denken. Steeds kwam die grote vraag terug: wanneer is de tijd rijp voor een nieuwe hond?

Toen volgden de telefoontjes. Mensen die vroegen waarom we er niet gewoon voor gingen. Er was toch een plekje vrij, er was toch genoeg liefde in ons hart voor meer

